

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 148/2020
11.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, са саветником Драгицом Вранић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ...,, кога заступа пуномоћник Катарина Бијелић, адвокат из Београда, Сазонова 73, за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда 11 Уп 41/18 од 05.05.2020. године, са противном странком Градским већем града Београда, у предмету грађевинском – понављање поступка, у нејавној седници већа одржаној дана 11.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба АА из ..., за понављање судског поступка окончаног пресудом Управног суда 21 У 2068/17 од 22.02.2018. године, којом је одбијена његова тужба поднета против туженог Градског већа града Београда ради поништаја решења број ...-.../...-... од 22.12.2016. године, којим је одбијена, као неоснована његова жалба изјављена на решење Секретаријата за послове легализације објекта Градске управе града Београда, Сектора за подручје општина Стари град, Врачар, Савски венац, Звездара XXXI-10 број -.../... од 25.05.2016. године, којим је одбијен његов захтев за озакоњење изведених радова на изградњи гараже површине 22,51 м2, у ул., на КП .../... КО

У захтеву за преиспитивање побијаног решења подносилац захтева, као и у тужби за понављање поступка, наводи да је пресуда Управног суда 21 У 2068/17 од 22.02.2018. године (којом је окончан поступак чије понављање тражи), заснована на чињеници да по његовом ранијем захтеву за легализацију исте гараже већ постоји одбијајуће другостепено решење Градског већа града Београда од 27.05.2014. године, које је правноснажно по основу пресуде Управног суда 5 У 10004/14 од 21.05.2015. године. Међутим, наведена пресуда Управног суда 5 У 10004/14 од 21.05.2015. године, поништена је пресудом Уставног суда Уж 4254/15 од 04.01.2018. године, а Управни суд је у извршењу те одлуке донео пресуду 5 У 286/18 од 12.04.2018. године, којом је поништио другостепено решење Градског већа града Београда од 27.05.2014. године. Сматра да пресуда Управног суда 5 У 286/18 од 12.04.2018. године, представља нову чињеницу односно доказ који би битно утицао на решење управне ствари јер је донета

у истом управном спору у коме постоји идентитет странака и предмета спора, због чега су испуњени услови за понављање поступка из члана 56. став 1. тачка 1) и 3) Закона о управним споровима на основу којих је тражио понављање. Предлаже да суд захтев уважи и укине побијано решење.

Противна странка није доставила одговор на захтев.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према образложењу побијаног решења, Управни суд је одбацио тужбу јер је нашао да тужилац није учинио вероватним постојање законског основа из члана 56. став 1. тачка 1) Закона о управним споровима за понављање судског поступка окончаног пресудом тог суда 21 У 2068/17 од 22.02.2018. године. Ово стога, што по схватању Управног суда, нове чињенице и нови докази могу бити разлог за понављање судског поступка у смислу одредбе члана 56. став 1. тачка 1) Закона о управним споровима само ако је суд сам утврђивао чињенично стање и на основу тако утврђеног чињеничног стања решио управни спор, а што није случај у пресуди Управног суда 21 У 2068/17 од 22.02.2018. године, која је донета на основу чињеница утврђених у спроведеном управном поступку. Притом, Управни суд налази да пресуда Управног суда 5 У 286/18 од 12.04.2018. године, на коју се тужилац позвао као нови доказ не представља разлог за понављање поступка, предвиђен чланом 56. став 1. тачка 1) Закона о управним споровима, будући да иста не представља нову чињеницу нити доказ. Осим тога, понављање управно-судског поступка због разлога прописаних у тачки 3) истог члана закона, може се дозволити ако је судска одлука заснована на пресуди донетој у казненој или грађанској ствари која је касније укинута другом правноснажном судском одлуком, што овде није случај.

Оцењујући законитост побијаног решења Врховни касациони суд налази да њиме није повређен закон на штету подносиоца захтева јер тужилац није учинио бар вероватним постојање законских основа за понављање поступка из члана 56. став 1. тач. 1) и 3) Закона о управним споровима, на основу којих је тражио понављање.

Према одредби члана 56. став 1. Закона о управним споровима, поступак завршен правноснажном пресудом или решењем суда поновиће се по тужби странке, између осталог, ако странка сазна за нове чињенице, или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих би спор био повољније решен за њу да су те чињенице, односно докази били изнети или употребљени у ранијем судском поступку (тачка 1) и ако је судска одлука заснована на пресуди донетој у казненој или грађанској ствари, а та пресуда је касније укинута другом правноснажном судском одлуком (тачка 3).

Одредбом члана 60. истог закона прописано је да ће суд одбацити тужбу за понављање поступка, између осталог, ако странка није учинила бар вероватним постојање законског основа за понављање поступка.

Врховни касациони суд најпре налази да тужилац није учинио вероватним постојање законског основа за понављање судског поступка из члана 56. став 1. тачка

1) Закона о управним споровима. Ово стога, што и по схватању Врховног касационог суда, нове чињенице и нови докази могу бити разлог за понављање судског поступка који је завршен правноснажном пресудом или решењем суда у смислу одредбе члана 56. став 1. тачка 1) Закона о управним споровима само ако су те чињенице утврђене и докази извођени у управно-судском поступку и на тако утврђеном чињеничном стању заснована судска одлука, што није случај у пресуди Управног суда 21 У 2068/17 од 22.02.2018. године, која је, према стању у списима које је доставио Управни суд, донета на основу чињеница утврђених у спроведеном управном поступку, а не на основу чињеница утврђених у управно-судском поступку. Чињенице и докази на које се позива подносилац захтева могу бити разлог за понављање управног поступка у коме је донето коначно решење о чијој законитости је одлучено пресудом 21 У 2068/17 од 22.12.2018. године.

Поред тога, по оцени овог суда, тужилац није учинио вероватним ни постојање законског основа за понављање судског поступка из члана 56. став 1. тачка 3) Закона о управним споровима. Ово стога што разлог за понављање поступка из ове тачке може доћи до примене само ако је управни спор решен на основу чињеничног стања које је суд утврдио у управно-судском поступку и ако је то чињенично стање засновао на пресуди донетој у кривичној или грађанској ствари па та пресуда касније буде укинута другом правноснажном судском одлуком, што није случај у пресуди Управног суда 21 У 2068/17 од 22.02.2018. године.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 11.06.2021. године, Узп 148/2020

Записничар,
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић